

Dni 12. - 16. marca.2014 sme strávili v Taliansku, ja-Natália Jagnešáková, Janka Balcerčíková, Lívia Janotková, Kristína Labjaková a profesorky Ružena Pilarčíková a Adriana Ciceková. Ráno 12.3. sme odišli z Námestova do Viedne, odkiaľ sme leteli do Bologne. Z Bologne sme sa presunuli autobusom do Ferrary, kde nás čakali naši korešpondenti. Počas 4 dní sme sa zoznámili s členmi rodiny, ostatnými korešpondentami a videli mnoho krásnych miest. Zažili sme taliansku školu, navštívili historické mesto Ferrara, s hradom Esteovcov, prechádzali sa po slnečných, prímorských Benátkach, doplavili sa na ostrov Murano, kde sa vyrába sklo. Tiež sme navštívili malé mestečko Comaccio, nazývané aj „malé Benátky“, a množstvo ďalších nádherných maličkostí. Do Ferrary som sa zamilovala hneď ako sme tam prišli, tie historické budovy, všade cyklistické chodníky plné cyklistov, ulice plné zaparkovaných bicyklov, ži-

Žiadne kopce: SAMÁ ROVINA

adne mrakodrapy, či moderné budovy. Veľmi sa mi tam páčilo, normálne závidím tým, ktorí tam bývajú, aj ja by som chcela. Benátky- niečo neopísateľné. Počasie bolo skvelé, prechádzali sme uličkami, mostami, kochali sa výhľadmi, fotili si gondoly... až sme prišli na obrovské námestie San Marco. Bolo to nádherné, impozantné historické budovy, vôňa(smrad) mora, lode, holuby. Po spoločnom obede na pobreží (aj s prítomnosťou hladných holubov) sme sa loďou premiestnili na ostrov Murano, kde sa vyrába sklo. Mali sme možnosť vidieť sklára v akcii pri výrobe misky a

ktorý jedli ku všet-

skleného koníka, fascinujúce a nádherné. Veľmi zvláštne bolo pre mňa, že tam nie sú žiadne kopce, všade

samá rovina, pláne, polia, vinohrady, ovocné sady, niečo úplne iné ako u nás, ale veľmi pekné. Domy boli tiež úplne odlišné, väčšinou boli veľké s rovnou strechou, niekedy akoby celé z malých červených tehličiek. Prekvapilo ma tiež, že nejedia varený obed, ale len nejaký sendvič alebo niečo čo si kúpia v bufete. Až na večeru majú niečo varené, ako som si všimla nejedávali k mäsu prílohy ako my, napríklad ryžu či zemiaky, skôr šalát alebo len samé mäso.

Tiež cestoviny, pravdaže, a vždy mali na stole typický chlieb z Ferrary,

kému. Po jedle tiež jedávali kúsok syra a nejaký dezert, napríklad koláč, čokoláda, čipsy.

Znova niečo nezvyčajné pre Slovákov, študenti chodia do školy aj v sobotu. Nezávidím im to, ale majú až tri mesiace letných prázdnin. A čo sa týka Talianov, už na prvý pohľad sa mi zdali veľmi sympatickí a postupne sa mi páčili ešte viac. Všimla som si, že sú otvorení, spoločenský, veľmi spontánni, veselí a zábavní, páčia sa mi. Aj v mojej hostiteľskej rodine sa ku mne správali ako k členovi rodiny, žartovali sme spolu, rozprávali sme sa o všeličom, cítila som sa veľmi príjemne. Ťažko to opísať slovami, bolo to niečo neopísateľne nádherné, nenahraditeľné a nezabudnuteľné. Dalo mi to veľmi veľa, videla som nádherné miesta, videla som inú kultúru, spoznala nových skvelých a zaujímavých ľudí, využívala som intenzívne cudzí jazyk. Mám nezabudnuteľné zážitky, krásne spomienky, som si oveľa istejšia v cudzom jazyku a zistila som, a stále zisťujem, že sa netreba „báť“ ľudí. Čo môžem stratiť ak s niekým začnem konverzáciu, či už po anglicky alebo francúzsky? Takže som zistila, že ľudia sú skvelí a treba spoznávať nových ľudí a hlavne z iných krajín. Netreba strácať čas, hor sa do spoznávanie celého sveta.

Autor: *Natália Jagnešáková*